

Arrest

nr. 283 526 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2022 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 september 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart de nationaliteit van Noord-Macedonië te bezitten, doet een aankomstverklaring bij de gemeente Willebroek op 24 oktober 2021.

Op 9 december 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden (hierna: gezinsherenigingsaanvraag) in functie van haar geregistreerde partner G.S. (hierna: de referentiepersoon). Een bijlage 15*bis* wordt afgegeven.

Op 5 september 2022, met kennisgeving op 15 september 2022, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 26§4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen^{1, 2}

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Noord-Macedonië

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Gjermo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 09.12.2021 een verblijfsaanvraag in op basis van gezinshereniging artikel 10 in functie van haar geregistreerde partner (dhr. G. S. - RR ..., hierna de referentiepersoon). Zij werd op 09.12.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis.

Betrokkene voldoet niet aan de in artikel 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij de wet van 08.07.2011 voorziene voorwaarden.

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de referentiepersoon niet voldoende bewijst te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10§5 van de wet van 15.12.1980. Artikel 10§5 bepaalt immers. "De bestaansmiddelen bedoeld in §2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmaat

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende kinderbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Uit de voorgelegde documenten blijkt uit het attest van het OCMW dd. 26.11.2021 dat de referentiepersoon van 01.08.2021 tot 31.10.2021 leefloon heeft genoten. Attesten van een eerdere of latere periode werden niet voorgelegd. Deze uitkering wordt echter cf. Cf 10§5, tweede lid, 2° niet in aanmerking genomen. Daarnaast werd ook nog een rekeninguittreksel (dd. 05.11.2021) overgemaakt waarop een bedrag van 568,23 euro gestort werd van pleegzorg, alsook een bedrag van 262,92 euro van het FONS van Groeipakket. Dit rekeninguittreksel en het groeipakket worden op basis van de hierboven vernoemde wetgeving eveneens niet in aanmerking genomen. Overigens werd door betrokkene een document van een arts voorgelegd (dd. 04.11.2021) Dit document kunnen wij echter niet in aanmerking nemen, daar het niet gestaafd werd door andere documenten die de huidige arbeidssituatie van de referentiepersoon kunnen verklaren. De loutere melding op dit document is voor onze dienst geen bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Aangezien de bewijzen van bestaansmiddelen niet worden aanvaard, moet geen behoefteanalyse, waarvan sprake in art. 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt (zie arrest

RvV 123.063 d.d 25 04 2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 d.d. 11.07.2013). Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan 1 van de voorwaarden van artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Bovendien ontbreekt het bewijs van registratie van het voorgelegde huurcontract, wat vereist is (KB artikel 26/3).

Het feit dat betrokkene een wettelijke samenwoning liet registreren, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer. Het administratief dossier werd wel overgemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"3.

De gemachtigde heeft bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster verzuimd het onderzoek uit te voeren in de zin van art. 10ter van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

[4 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan,]4 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

Voormeldt artikel legt aan de Minister de verplichting op om te bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en geeft hem de mogelijkheid alle bescheiden en inlichtingen hiervoor te doen overleggen.

4.

De bestreden beslissing stelt terzake dat er geen behoeftenanalyse dient te worden gemaakt aangezien de bewijzen van de bestaansmiddelen niet worden aanvaard.

De motivering van de bestreden beslissing kan niet worden aangenomen waar zij stelt dat het maken van een behoeftenanalyse “geen zin” zou hebben om reden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Primo heeft verwerende partij onmiskenbaar kennis gekregen van de bedragen dewelke de referentiepersoon maandelijks ontvangt. Dit blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing.

De referentiepersoon ontvangt grosso modo maandelijks een leefloon van ca. 1.500 EUR, 570 EUR uit hoofde van pleegzorg en 260 EUR uit hoofde van het Groeipakket, hetzij in totaal ca. 2.300 EUR.

Om welke reden met de bedragen ontvangen van Pleegzorg geen rekening zou kunnen worden gehouden, wordt door verwerende partij nergens verduidelijkt en evenmin aannemelijk gemaakt.

Alleszins diende een globaal inkomen van 2.300 EUR / maand in hoofde van de referentiepersoon verweerder redelijkerwijze te nopen tot het uitvoeren van een zorgvuldige behoeftenanalyse door verwerende partij; er zijn voor de referentiepersoon immers inkomsten (= pleegzorg) die wél in aanmerking kunnen en dienen te worden genomen zodat in elk geval een behoeftenanalyse behoorde uitgevoerd te worden door verwerende partij.

In dezelfde zin RvV 274 955/ II dd. 14.09.22, p. 9:

(...)

Voor de thesis dat geen behoefteanalyse zou dienen te worden uitgevoerd wanneer (één of meer onderdelen van) de bestaansmiddelen niet in aanmerking zouden worden genomen, bestaat geen enkele grondslag (noch wettelijk, noch reglementair, noch jurisprudentieel...)

Het is nota bene niet aan verzoekster om in de plaats van de gemachtigde een eigen behoefteanalyse te maken, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bij de gemachtigde ligt. (in dezelfde zin: RvV 8 februari 2018, nr. 199 458)

Gelet op voorgaande dient een schending van art. 10ter Vreemdelingenwet iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel te worden aangenomen.”

3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist dat een beslissing afdoende moet gemotiveerd zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, d.w.z. dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 10, § 5, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de inkomsten voortvloeiend uit het leefloon niet in aanmerking worden genomen. Evenmin worden de bedragen uit pleegzorg en het ‘FONS van Groeipakket’ niet weerhouden. De bestreden beslissing stelt dat de inkomsten van de referentiepersoon niet aanvaard kunnen worden als in aanmerking te nemen inkomsten, reden waarom geen behoefteanalyse moet gebeuren. De bestreden beslissing oordeelt dat niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. De bestreden beslissing wijst de gezinsherenigingsaanvraag ook af omdat er geen registratiebewijs van het huurcontract werd voorgelegd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

In het middel stelt de verzoekende partij nog dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden. Dit beginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Bij het beoordelen van bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet vormt immers de wettelijke grondslag van de thans bestreden weigeringsbeslissing alsook van de hieraan ten grondslag liggende aanvraag.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...)

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Op grond van artikel 10, §2, derde lid, van de Vreemdelingenwet moet de vreemdeling die een verblijfsrecht wil verkrijgen als echtgenoot van een verblijfsgerechtigde vreemdeling, behoudens de uitzondering die de wet voorziet, "het bewijs aanbrengen" dat de gezinshereniger (i.e. de vreemdeling die vervoegd wordt of korter: de referentiepersoon) over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden, teneinde te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. De voorwaarde van artikel 10, §2, derde lid, van de Vreemdelingenwet bestaat er dan ook niet enkel in dat er voldoende bestaansmiddelen zijn, maar tevens dat het bewijs wordt aangebracht dat de gezinshereniger beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (zoals bepaald in §5) om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streefde de wetgever ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, punt 42; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, *Maahanmuuttovirasto*, punt 71). In zoverre dat de bestaansmiddelenvereisten moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen

ten laste vallen van de overheid, zijn deze vereisten eveneens noodzakelijk voor *“het economisch welzijn van het land”*, zoals bedoeld in artikel 8, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.11.4 en B.17.1.2).

3.4. De verzoekende partij betwist niet dat het leefloon, dat de referentiepersoon als inkomen heeft, niet kan beschouwd worden als zijnde een niet in aanmerking te nemen inkomsten. Dit is uitdrukkelijk uitgesloten door de Vreemdelingenwet in artikel 10, §5, 2°.

De verzoekende partij meent dat de vergoeding uit hoofde van pleegzorg en uit hoofde van het groeipakket in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn. Het groeipakket is de nieuwe naam voor de Vlaamse kinderbijslag maar omvat meerdere vergoedingen voor het gezin. Het vindt zijn ontstaan in het decreet tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid van 27 april 2018 (citeeropschrift: *“het Groeipakketdecreet van 2018”*) (B.S. 31 juli 2018). Het staat onder meer in voor het geheel van financiële tegemoetkomingen dat de Vlaamse overheid voorziet voor elk kind in elk gezin. Alhoewel het groeipakket vanaf 2019 ruimer is dan de kinderbijslag, vervangt deze de kinderbijslag en is het alleszins een vorm van een gezinstoelage. De bewoordingen gezinsbijlage, gezinstoelage en toelagen in het gezinsbeleid komen regelmatig aan bod in de lezing van voormeld decreet (onder meer artikelen 4, 5 en 6: *“worden toelagen met hetzelfde doel die toegekend zijn [zelfs] op basis van een andere regelgeving, gelijkgesteld met de toelagen in het kader van het gezinsbeleid.”*)

De verzoekende partij is over deze uitkeringen bijzonder karig. Zij poneert dat deze vergoedingen in aanmerking komen als zijnde bestaansmiddelen maar toont dit geenszins aan.

De Raad verwijst naar artikel 10, §5, 2°, van de Vreemdelingenwet dat *“gezinsbijlagen”* uitdrukkelijk uitsluit van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

De verzoekende partij houdt voor dat de inkomsten *a rato* van 568,23 euro, dat zij uit hoofde van pleegzorg ontvangt, in aanmerking komt als bestaansmiddel. Uit het stortingsbewijs dat de verzoekende partij neerlegt, blijkt dat het om een vergoeding gaat voor A. G. voor de maand oktober 2021. De vergoeding is uitgekeerd door pleegzorg van de provincie Antwerpen als dagvergoeding. Pleegzorg is in essentie een tegemoetkoming voor de zorg van een pleeggast die behoort tot het gezin en aldus een gezinstoelage. Deze tegemoetkoming wordt ook onder meer gereguleerd in het groeipakketdecreet in de artikelen 220 en 221 van dat decreet.

De verzoekende partij maakt haar stelling geenszins aannemelijk.

De bestreden beslissing stelt juist: *“Uit de voorgelegde documenten blijkt uit het attest van het OCMW dd. 26.11.2021 dat de referentiepersoon van 01.08.2021 tot 31.10.2021 leefloon heeft genoten. Attesten van een eerdere of latere periode werden niet voorgelegd. Deze uitkering wordt echter cf. Cf 10§5, tweede lid, 2° niet in aanmerking genomen. Daarnaast werd ook nog een rekeninguittreksel (dd. 05.11.2021) overgemaakt waarop een bedrag van 568,23 euro gestort werd van pleegzorg, alsook een bedrag van 262,92 euro van het FONS van Groeipakket. Dit rekeninguittreksel en het groeipakket worden op basis van de hierboven vernoemde wetgeving eveneens niet in aanmerking genomen.”*

Voor het overige heeft de verzoekende partij geen andere documenten voorgelegd die betrekking hebben op het bestaan van financiële inkomsten.

De bestreden beslissing besluit terecht dat geen in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn voorgelegd.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad, kennen deze geen precedentswaarde en toont de verzoekende partij evenmin aan dat haar situatie gelijkaardig is aan de situatie beschreven in die arresten. De loutere eigen overtuiging van de verzoekende partij dat de stukken die werden overgemaakt in het kader van haar aanvraag wel degelijk volstaan om aan te tonen dat er is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, volstaat uiteraard niet om de onwettigheid van de huidige bestreden beslissing aan te tonen.

De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de bestreden beslissing de reden niet verduidelijkt waarom de voorgelegde stukken niet in aanmerking worden genomen nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 10, §5, van de Vreemdelingenwet citeert.

Overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet rust de bewijslast wel degelijk op de aanvrager, dit is de verzoekende partij.

3.5. Gelet op het besluit dat geen in aanmerking te nemen bestaansmiddelen voorliggen, is de vaststelling in de bestreden beslissing, dat bijgevolg geen behoefteanalyse moet gebeuren, correct.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 10ter van de Vreemdelingenwet dat onder meer bepaalt:

“(…)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

De bestreden beslissing stelt correct: *“Aangezien de bewijzen van bestaansmiddelen niet worden aanvaard, moet geen behoefteanalyse, waarvan sprake in art. 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt (zie arrest RvV 123.063 d.d 25 04 2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 d.d. 11.07.2013). Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen.”* (eigen onderlijning)

Alle inkomsten, volgens de verzoekende partij zijnde het totaal van ongeveer 2.300 euro, zijn allen niet in aanmerking te nemen inkomsten. De bestreden beslissing wijst de gezinsherenigingsaanvraag niet af omwille van ontoereikende bestaansmiddelen maar omwille van het niet bestaan van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Bij gebreke aan het bestaan ervan is een behoefteanalyse zinloos.

De schending van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet *in casu* geen toepassing vindt, doch wel artikel 10ter van de Vreemdelingenwet, zoals hogerop besproken. De verzoekende partij heeft geen aanvraag ingediend in toepassing van de artikelen 40ter of 40bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. De verzoekende partij weerlegt geenszins het motief van de bestreden beslissing, dat stelt:

“Bovendien ontbreekt het bewijs van registratie van het voorgelegde huurcontract, wat vereist is (KB artikel 26/3).

(…)

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.”

Dit motief wordt ongemoeid gelaten en vindt steun in het administratief dossier.

3.7. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat het onmogelijk is om een correcte inschatting te maken van de effectieve inkomsten van de referentiepersoon en dat er geen behoefteanalyse moet worden gemaakt conform artikel 10ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet omdat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over in aanmerking te nemen inkomsten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde bij de aanvraag gevoegde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De motieven zijn niet kennelijk onredelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10, 10ter en 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN